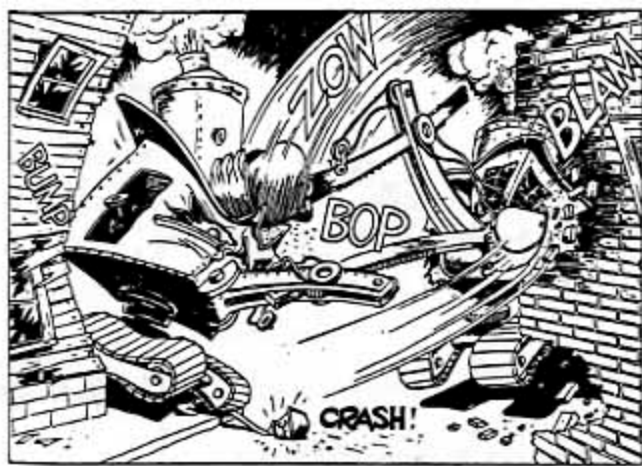

Hyvä Heikki Kaukoranta

Mielipidekirjoitukseksi Sarjainfossa 3/79 oli ehkä sanamuodoltaan hieman liian kärjistetty - mutta sitä tehdessäni olin niin täynnä Pyhää Vihaa, että en paljon sanomisiani harkinnut. Olihan Sinulla asialliset perustelut Mitä, Missä, Milloin -artikkelisi suppealle sarjakuvakäsitykselle, mutta siitä huolimatta olisit voinut edes yhdessä sivulauseessa vihaista Suurelle Yleisölle, että elämää on myös Aku Ankan ulkopuolella. Tunnettu tosiasia on, että maailmalla tehdään / on tehty sarjakuvia, joista Suomessa voivat nauttia vain vahvasti kielitaitoiset. Samaan aikaan ovat kioskit täynnä Ohukaispakusukaistexwille-reitä jne. Suomeksi ilmestyy hyviä sarjakuvia erittäin vähän verrattuna tuon ala-arvoisen sonnan määrään. Tämä johtuu tietysti siitä, että erinomaisten ja tavallisuudesta poikkeavien sarjojen olemassaolosta tietää vain pieni asiansharrastajien joukko. Näitä sarjakuvia ei käännetä suomeksi, koska niillä ei ole kysyntää - ja kysyntää niillä ei ole koska niistä ei ole edes kuultu - ja niistä ei kuulla koska tiedotusvälineet eivät niistä kerro. Tiedotusvälineiden pensy puolestaan johtuu syväälle juurtuneesta sarjakuvavihamielisyydestä, joka johtuu suomeksi ilmestyvien sarjakuvien huonosta tasosta - ja se huono taso taas johtuu ... Jos tämä ei ole noidankehä, niin mikä sitten? Nähdäkseni ainoa keino irrotta tästä roskasarjakuvien kiertästä on antaa tavalliselle sarjakuvien kuluttajalle tietoa hyvistä sarjakuvista - mutta tämän tiedon levittämisessä ei saisi keskittyä pelkästään niihin hyviin sarjakuviin, joita meillä ilmestyy, vaan olisi myös otettava huomioon ne, joita VOISI ilmestyä.

Mitä tekevät epätavallisten sarjakuvien ystävät? Vetäytyvätkö he norsunluutorneihinsa lukemaan käytössä kuluneita underground-lehtiänsä ja katsomaan sivusta, kun Sarjainfon sivuilla käydään todennäköisesti ikuista taistelua kahden konventionaalisen ritari-sarjakuvan paremmuudesta? Entä mitä minä teen, kun haluan lukea Guido Buzzellin sarjakuvia suomen kielellä? Rupeanko nälkälakkoon opetusministeriön oven edessä?

P.A. Manninen

LETTER TO SANTA

Veli P.A. Manninen

Tuskinpa olisimme tähän saaneet tarkemmin piirrettyä kuvaa Suomen tämänhetkisestä sarjakuvatilanteesta kuin tämä sinun kirjeesi sisältäsi. Pikku rippunen hyvää ilmestystä siellä ja täällä, mutta suurin osa ... no, sitä mitä mainitsit.

Arvelisin edelleen, ettei Mitä missä milloin -kirja ole tehokkain kanava uuden sarjakuvakäsityksen propagoimiseen, ainakaan kun palstatila oli senkin verran rajoitettu. Meidän on tehtävä sitä työtä aivan ensiksi tämän lehden palstoilla, toiseksi muiden lehtien palstoilla, kolmanneksi näyttelyissä yms.

Hyvä olisi, kun kustantajatkin näitä meillä tuntemattomia sarjakuvia julkaisisivat. Siinä vain on esteenä se, että kustantajan toiminta on kaupallista toimintaa: sen ei kannata julkaista sellaista, mikä ei kannata. Riskejä se voinee jonkin verran ottaa, jos se sattuu olemaan varakas kustantaja, jolla on varaa taloudellisiin riskeihinkin, mutta luultavasti se silloinkin mieluummin satsaa sen kaltaiseen uhanalaiseen materiaaliin kuin suomalaisen lyriikkaan ... Vaan saattaisi se näihinkin höyrähtää ...

Edelleenkin, niinkuin äsken Sinulle kirjoitin, olisin sitä mieltä, että ensin pitäisi saada Sarjainfoon juttuja näistä sarjakuvista, jotta Suomessa VOISI ilmestyä. Sarjainfo on, jos ollaan erinomaisen realistisia, nopein ja avantgardistisin julkaisufoorumme tämänkaltaisille esittelyille. Kun Buzzellista on ilmestynyt Sarjainfossa asiantunteva ja hyvin kirjoitettu esittely, on aika mennä vaikka nälkälakkoillemaan opetusministeriön oven eteen - ajatus, joka sivumennen miellytti minua aika lailla, noin ajatukseksi ainakin ...

Heikki Kaukoranta

ARDENTIN TIIMOILTA ...

Luettuani Anne Lohikarin uusimman puheenvuoron Ardent-keskustelussa en millään malttanut olla tarttumatta kirjoituskoneeseen, etenkin kun Kalervo Pulkkinen ei vastineessaan kajonnut sanallakaan Annen puolen palstan mittaiseen vuodatukseen "visuaalisesti karmeista" sarjakuvista. Adälen puolesta olen jäävi virkkamaan mitään, mutta ainakin Bernard Princen ja Comanchen kohdalla helähti kirves kiveen ja raskaasti, taisipa katketa varsiakin. Herman Huppenin eli Hermannin piirrostyöhön on kumpaisessakin sarjassa suorastaan esimerkillisen "elokuvauskellista" ja herkkää, useasti jopa kerrassaan kaunista. Koska sarjat ovat kuitenkin nimenomaan realistisia, ei vähemmänkään kauniilta henkilöiltä ja näkymiltä voida toki aivan kokonaan välttyä, mikä nähtävästi olisi Lohikarin Annen toivomus. Juonelliselta puolelta on näissä sarjoissa karmeus kaukana. Grejin teksti on tämmöisyyksille sarjoille yllättävänkin syvällistä, ja oivasti kuvattuja, toiminnallisiakin tapahtumia rydyttäjä juuri sopiva ripaus huumoria.

Suoraan sanoen en parhaalla tahdollanikaan oikein ymmärrä, miten joku voi pitää näitä sarjakuvataiteen ja -kirjallisuuden helmiä "visuaalisesti ja juonellisesti karmina" ja vieläpä epäillä niiden hartaita ihailijoita joko "tärkeilyhaluisiksi" tai kerrassaan "hulluiksi". Ei, millään en käsitä.

"Kauhiast hämmästynyt"
Tapani Bagge
Kerava

Suomen Sarjakuvaseuran järjestämää näyttelyä Taidepisteessä 14.10.1979

- Mielestäni sarjakuvakatselmus suomalaisperintein ja uusien kykyjen valossa oli oikeaan osuun ja onnistunut. Jotakin tällaista olen pitempään odottanut: osoitus suomalaisesta korkeatasoisesta sarjakuvavihteestä.

- Länsimaisen roskan tuonti maahamme on osoittautunut arvomaailmasta suomalaisen kulttuuriin epäsoveliaaksi ("nuori, mainoksen uhri" kirjoitin Helsingin Sanomissa 10.5.1979). Kulttuuri ja perinne menneisyyden muistoina luo lapsellekin tietynlaisia turvallisuutta: lapsi kuuluu jonnekin. Tämän päivän keksitty ja teennäinen ulkomainen tapatarjonta on totisesti kaukaa haettu. Nuoriso menee jatkuvasti "halpaan" luullessaan toimivansa itsenäisesti identtiteettikriisissään, sillä sitä ohjaa mainostaja-psykologi.

Sarjakuvan sisäistämistä itselleen kuuluvaksi kuvaa eräs suomalainen piirtäjä piirrossarjassaan onnistuneesti: kuvissa näkyi selvästi tuttua ympäristöä - rakennuksia ja raitovaunu (linja 7). Sinänsä pieniltä tuntuvia asioita, mutta todella tärkeitä ja oivallisia apukeinoja välttää aivan vieraita alueita. Ja jos aivan välttämättä halutaan piirtää ulkomaista pilvenpiirtäjää, niin laitettakoon sarjakuvankari hetkeksi kyläilemään rapakon taakse kaukaisen sukulaisensa luokse ...

- Sarjakuvavihte kohdistuu etupäässä lapsiin ja nuoriin. Miksi lapsille saa tarjota roinaa? Miten hänen kuluttajasuojansa voidaan lisätä? Lasta käytetään hyväksi luomalla tarpeita, joita hänessä muutoin ei ole (Kansainvälisen lapsen vuoden 1979 Suomen komitean kannanotto/... joulukuun teema).

- Suomalaista sarjakuvaa-alaan on kunnioitettava voimakkaasti tukemalla sitä (voimakkaampi vero ulkomaiselle tuonnille, selvästi ala-arvoisen tuotannon kieltäminen, valtion tuki kotimaisuudelle ...). Paperikuva-vihteelle on saatava muutos nyt heti eikä kymmenen vuoden kuluttua, jolloin muutos kuitenkin toteutuu (eiköhän siihen mennessä viimeistään ole tarpeeksi näyttöä ihmisen tylyistä puolista).

- Halusin lähettää kirjeen, jotta kaikki ei jäisi vain selän taakse puheen tasolle.

Henry Korpilinna
H:gin kaup. lastensuojeluviranomainen

